

Αξιοκρατία

Δημ. Μ. Γάκης
Χειρουργός

Σάββατο απόγευμα.. Ώρα χαλάρωσης και περυσυλλογής. Τα γεγονότα της εβδομάδας περνούν μπροστά από τα μάτια μου με κινηματογραφική ταχύτητα. Και ξαφνικά η ταινία σταματά, ο “δίσκος” κολλάει και η σκηνή μένει ακίνητη...

Νεαρός γιατρός, ανάγωγος και αγενής, αποπαίρνει φουκαρά ασθενή...

Τον παίρνω ιδιαιτέρως....

– Γιατί παιδί μου συμπεριφέρεσαι έτσι; Δεν ξέρεις ότι ο άρρωστος έχει πάντα δίκιο; Δεν ξέρεις ότι εμείς είμαστε εδώ για να βοηθούμε και όχι για να αποπαίρνουμε; Ο άνθρωπος **πονάει**.... πονάει σωματικά, πονάει και ψυχικά...

Αδιαφορία. Ματιά απαξιωτική προς τον προιστάμενό του, “παλιό, έμπειρο γιατρό”. Εγκαταλείπει τον χώρο και με το βλέμα του λέει: “σας έχω γραμμένους”... Γιός υψηλά ιστάμενου, ο λεγόμενος....

– Ξέρετε (φωνή γεμάτη σεβασμό νεαρού ικανότατου ειδικευόμενου που το βλέμμα του βγάζει σπίθες) είναι κι αυτός βαριά άρρωστος, μου λέει.

– Σώπα, παιδί μου... με συγχωρείς, δεν το ήξερα, απάντησα νιώθοντας τις ενοχές να με πλημμυρίζουν.

– Ηουχάστε. Είναι καρκινοπαθής αλλά μαϊμού, συνεχίζει ο ταπεινός ειδικευόμενος.

– Μαϊμού;

– Ναι, έτσι πήρε μετεγγραφή, χάρις στα “μέσα” του. Δεν το ξέρατε;

Ένιωσα σαν να με πλάκωσε όλος ο Όλυμπος μονομιάς. Γύρισα την πλάτη μου και βγήκα έξω από το νοσοκομείο – έξω για να ανασάνω...

Όμως όλος ο αέρας γύρω μου βρωμούσε. Βρωμούσε κάτι σαν σαπίλα, σαν μούχλα...

Μην φαντασθείτε το νέφος ή τον Θερμαϊκό. Αυτοί δεν έφταιγαν.

Έφταιγε η κατάσταση της κοινωνίας μας, αυτή, μάλιστα, αυτή!

Κάθησα, αφού ηρέμησα και σκέφτηκα. Ξανασκέφτηκα, το ζύμωσα μέσα μου και μου είπα:

– Αν ζήσαμε και επιβιώσαμε σαν έθνος, αυτό το οφείλουμε σε ένα και μόνο πράγμα: στην **ποιότητα μας!** Αυτή μας διαφοροποίησε από τους γύρω μας εχθρικούς λαούς. Αυτή μας έδωσε τις λύσεις και επιβιώσαμε ανά τους αιώνες και μεγαλοουργήσαμε σαν λαός. Ξέραμε πάντα να τιμούμε το ωραίο, το σωστό, τους άξιους. Ήμασταν οι πρώτοι που θεσπίσαμε νόμους...

Καί πού φθάσαμε σήμερα;

Φθάσαμε στο να θεωρείται “εξυπνάδα” – “μαγκιά” – το να ρίχνουμε τον συνάνθρωπό μας...

Έγινε ιδανικό μας η αναρρίχηση δια της τεθλασμένης και όχι της ευθείας...

Έγινε αυτοσκοπός μας το ρουσφέτι...Τούρκο μου ακούγεται αυτό! Αυτό είναι, 400 χρόνια σκλαβιάς.....

– Έεεε, φθάνει! Πολύ φόρα πήρες, μου απάντησα. Θα πιπιλήσεις και συ την καραμέλα που σου μάθανε να πιπιλάς;

– Μου μάθανε; Ποιοί μου μάθανε;

– Μα οι πολιτικοί – ποιοί άλλοι;

Ξανασκέφθηκα. Έτρεξα με τα μάτια του νου και μπήκα μέσα στον ναό της Δημοκρατίας, το Κοινοβούλιο, ξέρετε...

Και είδα....

Τι είδα; Είδα απόντες, είδα παρόντες χασκόντες και χαχανίζοντες όταν συζητούνταν σοβαρό νομοσχέδιο. Είδα πάμπολλους να την έχουν “σκαπουλάρει” από το στρατιωτικό αλλά αυτό δεν τους εμπόδισε ακόμη και υπουργοί Εθνικής Άμυνας να γίνουν...Είδα ανθρώπους βραδύνους... Είδα ανθρώπους, όμως, σίγουρους. Σίγουρους ότι θα ξαναβγούν στις επόμενες εκλογές.

– Γιατί; με ρώτησα.

– Γιατί υπάρχει το ρουσφέτι. Αυτό που δυναμώνει τον ανίκανο. Αυτό που κάνει χρήσιμο τον άχρηστο. Γιατί, τί χρειαί θα είχαμε τον τάδε εκτός από το να μας σβύσει την κλήση ή να μας διορίσει το παιδί;

– Και γιατί δεν το καταργούμε το καταραμένο;

– Γιατί δεν θέλουνε, μου απάντησα. Γιατί μετά θα πρέπει να πρυτανεύσει η αξιοκρατία και τότε πώς θα επιβιώσει ο τάδε ή ο δείνα;

Ο Λεμπέσης, νεωτεριστής φιλόσοφος της δεκαετίας του '30, έγραφε στο βιβλίο του “Η περί βλακείας πραγματεία” ότι ο βλάξ είναι είδος αγγελαίο! Συνασπίζεται και οργανώνεται κατά του μοναδικού του εχθρού, του έξυπνου, και μετέρχεται παντός μέσου για να τον εκμηδενίσει....

Πόσο σημερινός φαντάζει αυτός ο περιθωριακός καθαρευουσιάνος φιλόσοφος της εποχής του...

– Αυτό λοιπόν φταίει; Έτσι τίθενται στο περιθώριο οι ικανοί μέσα στα κόμματα; Έτσι χαλάει η πυραμίδα;

– Πιθανόν, μου απάντησα.

– Αλλά εσύ τι κάνεις γιαυτό, με ρώτησα; **Σιωπής. Άρα είσαι και σύ συνυπεύθυνος.** Μήπως όμως ο κίνδυνος από την σήψη σου θυμίζει λίγο το σκηνικό από την περίοδο αμέσως πριν την Άλωση της Κωνσταντινουπόλεως, που περιγρά-

φει εναργώς ο ιστορικός Φραντζής στο “χρονικό της Αλώσεως”;

– Ναι, μου είπα, ναι!

– Μα τότε κινδυνεύουμε και πάλι ως έθνος. Κινδυνεύουμε να πολτοποιηθούμε από τον εισβολέα. Μόνο που αυτήν τη φορά είναι οικονομικός-**παγκοσμιοποίηση** νομίζω τον λένε...Και πώς μπορούμε να βγούμε από το τέλμα;

– Αξιοκρατία νομίζω το λένε. Αλλά δεν ξέρω αν ο όρος έφυγε πλέον από το λεξικό του Μπαμπινιώτη και τον αντικατέστη ο όρος “Βούλγαροι” – ξέρετε εκείνοι οι Παοκτσήδες....

– Μπαμπά, μπαμπά ώρα να φύγουμε.

Η μικρή μου κόρη με επανέφερε, απότομα, στην πραγματικότητα.

– Αξιοκρατία, άρθρωση ασυναίσθητα, τρομαγμένος.

Και το παιδί γούρλωσε απορημένο τα ματάκια του. **Άγνωστος όρος** έγραφε ο υπολογιστής στο μυαλουδάκι του...

Θεσσαλονίκη, Ιούλιος 2003

